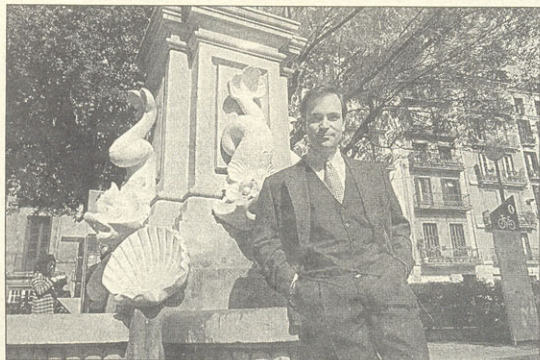

ENTREVISTA

Jordi Mata

ESCRIPTOR

“No vaig fer cap cop d'Estat per guanyar el Sant Jordi”

JORDI MATA

L'editorial 3i4 ha publicat la primera encursió de l'autor en el gènere teatral. 'La picada de l'abella reina' i 'L'orgia de Marsella' són dues peces breus al voltant de la doble moral i el concepte de veritat.

MARTA CIÉRCOLES

M.C. Amb aquest llibre debuta com a autor teatral.

J.M. Crec que l'autor no ha de tancar-se només en un gènere. Ni tu mateix saps per a què serveixes ni no intentes fer coses noves. Per això m'he llançat a escriure aquestes peces teatrals, però de la mateixa manera que, en un futur, em puc animar a escriure un llibret d'òpera o un guió de cinema. Primer ho hauré de provar.

M.C. Totes dues obres teatrals, tot i que ambientades en èpoques ben diferents -els anys setanta i el segle XVIII-, tenen força en comú.

J.M. El nexa més important és el pas de l'esfera particular a l'àmbit general. Són obres que tracten la dificultat de conèixer la veritat dels que ens envolten. Saber de qui ens podem refiar, si estem segurs en un ambient íntim -familiar en el cas de *La picada de l'abella reina*- o en

l'àmbit social. A *L'orgia de Marsella* parlo de la nostra relació d'individus amb la massa, de la dificultat per trobar un mínim de veritat que ens permeti sentir-nos segurs.

M.C. ¿Ha tingut algun problema per publicar teatre?

J.M. No i, de fet, em va passar una cosa ben curiosa. Potser és que tinc una bona estrella fantàstica, però ara fa més d'un any, amb motiu del desè aniversari d'edicions Bromera, ens van convidar a una sèrie d'escriptors per prendre part en uns debats. Allà vaig coincidir amb Rodolf Sirera. El coneixia com a autor teatral i per això li vaig donar els esborranys d'aquestes dues obres. Com que era un gènere que no havia tocat mai, m'estimava que algú de cert prestigi em donés la seva opinió. Em va dir que li havien agradat força, em va suggerir esmenes i immediatament els de Tres i Quatre es van interessar a publicar-les. Per tant, es pot dir que no he tingut gaires complicacions.

M.C. ¿La bona estrella l'ha acompanyat sempre, també a la penúltima edició del Sant Jordi?

J.M. Sí. Recordo que quan vaig escriure el primer llibre no vaig haver d'anar fent la processó per les editorials. Va ser Bromera qui em va venir a buscar a mi. Bromera s'acabava de crear i vaig rebre una carta en què em demanaven si tenia alguna cosa publicable. Vaig enviar l'original de *L'espòs infernal* i, de seguida, em van dir que ho publicarien. El segon i

Perfil

► El premi Sant Jordi va marcar una inflexió en l'obra de Jordi Mata (Barcelona, 1966). De ser un dels autors joves amb més projecció, va passar a convertir-se en un dels autors en què es centrarien totes les mirades, fins i tot, abans que la novel·la, *El misteri de Berlín*, arribés a les llibreries. Una de les crítiques més injustes va ser considerar-lo un autor novúvingut, quan havia publicat sis novel·les interessants, entre les quals *El comprador* i *Reines i peons* van acumular els elogis de la crítica. Jordi Mata podia ser desconegut -com ho són la majoria dels escriptors catalans- però té una obra narrativa coherent i sòlida, que ara s'obre al teatre amb la publicació de dues peces en la col·lecció de l'editorial valenciana d'Eliseu Climent, 3i4. (David Castillo)

més recent senyal de bona estrella va ser el premi Sant Jordi. M'hi presentava per primer cop sense l'esperança de guanyar-lo. Al final, a la primavera, la vaig encertar.

M.C. Tot i que alguns comentaris van ser per no oblidar-los...

J.M. Amb el temps vaig superar tot això. Em vaig adonar que, en definitiva, tot això forma part d'un joc. El més lamentable és que s'hagi de parlar dels autors i de la literatura catalana a cops de polèmica i per qüestions de mal roïllo. En lloc de parlar de llibres i escriptors (la notícia són les picabaralles i les falses polèmiques).

M.C. ¿A què atribueix aquestes ganes de crear falses polèmiques?

J.M. Tinc la impressió que aquí hi ha qui necessita menjar o mantenir una fama, cosa que em sembla molt honorable. És un exercici molt habitual. I sembla que hi ha qui només pot menjar a base de crear aquestes polèmiques que després resulta que són globus que es desinflen sols. Ficar-se amb mi per coses com la meua edat o la meua professió, dient que qui era jo per haver guanyat el Sant Jordi, ho trobo estúpid.

M.C. ¿Ser funcionari és un handicap?

J.M. Sí, van arribar també a dir això i a dubtar de la meua capacitat per haver escrit un llibre com *El misteri de Berlín*. Però resulta que existeix una cosa que es diu biblioteca i un, a més, pot tenir la seva biblioteca particular.

Evidentment, no has de convidar ningú per veure com és de gran i per comprovar si t'hi has pogut documentar. Però, en realitat, em vaig trobar amb nou opinions favorables i una de desfavorable. La desfavorable va fer el seu enrenou, cosa que suposo que també està bé. Però tot això ja està superat. El que sempre em pregunto és per què aquesta persona no es va ficar amb el jurat, que és qui va decidir donar-me el premi. Jo no vaig fer cap cop d'Estat per quedar-me'l.

M.C. ¿La crítica i els premis afecten?

J.M. Pensava que

potser m'afectaria més, però veig que no. Les coses no han canviat gaire. Gràcies al Sant Jordi vaig aconseguir que molta gent llegís les meves obres anteriors. De fet, el que em va saber greu va ser que es va parlar de mi com d'un escriptor novell quan *El misteri de Berlín* era la setena novel·la que havia escrit. Semblava que m'hagués tocat la loteria.

M.C. Un cop es publica teatre, ¿què s'ha d'esperar?

J.M. Em passa una mica el mateix que quan vaig guanyar el premi: no sé què pot passar. És el primer que escriu en gènere teatral i desconec quina mena de públic té i si s'en podrà fer un muntatge. La veritat és que no en conec els mecanismes.